

koerale kodu otsida asutust sellest teavitamata. Kutsu jõudis loomasõprade ühise tegutsemise tulemusena varjupaika tagasi koos poegade, kuid sellises seisukorras, mida võite näha pildilt.

VARJUPAIK POLE JAOTUSPUNKT

Kui koera pole väärkoheldud, aga tahetakse talle leida uut kodu ilma varjupaiga teadmata, on probleem selles, et rikutakse lepingut. Varjupaiga koer ei tohi hakata ringlema käest kätte.

Varjupaik ei ole loomajaotuspunkt, et tulen, küsin ja kohe saan – täitsa tasuta. Ja keegi ei tunne pärast vähematki huvi selle vastu, mida ma selle loomaga teen või tegemata jätan.

Varjupaigast ei anta koeri alaealistele, aga ka mitte igale täiskasvanule. Suurekasvulised, jõulised, raske iseloomuga koerad – neid ei loovutata kohe kindlasti esimesele küsijale. Nii palju, kui võimalik, uuritakse võtja tausta. Ikka selleks, et olla kindel, kas tulevane omanik saab lemmiku pidamisega hakkama: et loom ei “istu pähe”, ei lähe ülekatte. Väikesed kange iseloomuga sõnakad koerad – ka nemad ei pruugi esimese küsija juurde saada. Sest nemadki oskavad omaniku elu põrguks muuta, kui pole oskust hakkama saada.

PÄRIS TASUTA EI SAA

Kui on huvi võtta koer, siis tuleb varjupaika külastada, valida välja sobiv loom, veenduda, et tema vanus, sugu, iseloom ja kõik muu sobib. Siis peab hakkama käima temaga tegelemas – kammimas, jalutamas –, et näha, kas tulevane sõber on ikka selline, nagu tahetakse.

Kui jõutakse looma kojuviimiseni, tuleb arvestada sedagi, et päris niisama koera ei saa. Tavaliselt peab maksma ussirohu, vaktsiini, lemmiklooma passi (vetpass, kus kirjas koera andmed, vaktsineerimised ja kiibi number), kiibi ja viimase registreerimise eest. Selle raha eest saate te kontrollitud tervise ja ning kõikide seadusega nõutavate vaktsineerimiste ja dokumentidega koera. Erinevates varjupaikades on kogusumma mõnevõrra erinev, kuid fakt on see, et looma pidamine on veel kallim. Kui te ei jõua seda sümboolset summat tasuta, siis mille eest te koera ülal pidama hakkate?

KURI KOER – LEEBE KOER

Mitte just väheste varjupaika tagasi sattumiste põhjus on see, et koer pole piisavalt kuri. Et ta ei haugu või ei urise möödujate või võõraste peale piisa-

valt palju või kõvasti. Varjupaiga töötajatele ja teistele inimestele ohtlikud koerad, täiesti kindlasti aga need, kes on töötajaid purenud, hukatakse kõikide ohutuse eesmärgil, kui omanik välja ei ilmu.

Murdjat varjupaigast ei saa. Sealse töötajate ja vabatahtlike töö üks eesmärki on just see, et koerad saaksid tagasi usu inimestesse ning oleksid võimalikult heatahtlikud nii inimeste kui ka teiste loomade suhtes.

SUUR JA VÄIKE

Varjupaikades on enamik koeri krantsid, kelle vanemate kohta pole midagi teada. Seega on kutsika kasv täiskasvanuna paras loterii – töötajad pakuvad arvatavat suurust, kuid võivad eksida. On küllalt nähtud taksi jalgadega dobermanne ja bassetjalgseid saksa lambakoera tegumoe loomi. Käpad jämedad purikad, aga kutsu ise ei ulatu põlvini! Või piitspeente jalakeste otsas poolde reide koeri. Kui te võtate krantsi, siis te peate olema valmis selleks, et koer ei kasva nii suureks, nagu ennustati.

EMANE KOER

Kõikide varjupaikadesse sattuvate emaste koerte steriliseerimiseks pole asutustel raha. Seega on tulevase omaniku südameasi ise hoolitseda, et koer ei tiinestu, või lasta ta steriliseerida.

KIRKE ROOSAAR

Tartu Varjupaigast koju võetud koer, kes jõudis varjupaika tagasi koos poegade ja tugevalt alatoitununa.

Lastes oma krantsil tiinestuda, toodate te siia niigi kodututest krantsidest ülerahvastatud ilma veel ühe pesakonna kutsikaid, kellele on väga raske kodu leida. Ja nende kutsude võrra on varjupaiga elanikel väiksem võimalus oma koju saada. Tahate ise kutsikat just sellelt koeralt? Aga ta ei too ju ilmale vaid üht järeltulijat, kui tegu pole just mini-koeraga, vaid 8–12. Ühe võtate endale ja 11 määrate “merekooli” ehk uppmisurma? Kuidas teile meeldiks surra lämbumise teel? Ah ei meeldiks?! Aga kust te võtate endale õiguse tahta üht kutsikat ja selle nimel tappa piinarikkalt 11? Mõelge, mida te teete!

VARJUPAIKA PÜSIKLIENT

See on koer, kes hommikul lubatakse linna peale hulkuma ja õhtul (või järgmisel õhtul või nädala pärast või kunas just hulkur koju jõuab) lastakse tuppa tagasi. Söödetakse, antakse öömaja ja hommikul kupatatakse jälle tänavale. “Koer tahab ju joosta!” põhjendatakse oma käitumist. See koer roojab täis eitea-kelle ukseesise ja peenramaa, trambib ära lilled ning hirmutab kangeks nii lapsed kui koerakartjast täiskasvanud. Ja kuna te seda oma silmaga ei näe, kuna teid ennast pole ju kunagi looma kõrval, kui ta hulgub, siis te arvate, et ta ei tee midagi sellist.

Kui mõnel emasel on jooksuaeg, siis teie hulkur urineerib selle koera kodu trepikoja välisukse ja selle ümbruse täiesti täis. Ta terroriseerib nii emast koera kui ka tema omanikku.

Mööda tänavaid joostes võib teie koer sattuda nii autorataste alla kui ka mõne tugevama konkurendi hammaste vahele. Miks te olete marus, kui taas ja taas oma koera varjupaigast, kuhu ta hulkumast viidud on, kätte saate, selle asemel et olla õnnelik, et teie koer on veel elavate kirjas, söönud-joonud, katuse all ja kindlates kätes? Miks te arvate, et koer tahab päevad läbi üksi hulkuda, mitte teie, oma peremehe või -naisega koos jalutada, mängida, joosta, aega veeta? Miks te ta üldse võtsite, kui te temaga ei tegele?

ABIKÄSI NELJAJALGSELE

Kallid inimesed, mõelge läbi looma võtmine. Mõelge seda eriti hoolega, kui võtate ta varjupaigast – seal asuvad loomad on juba saanud elus petta. Ärge saage nende uueks kannatuseks! Mär-gake neljajalgseid enda ümber ning ärge jätke neid hätta! Loeb ka iga väike heategu ja abikäsi.

ANU KUURA